

επτά κουβέντες για τα σύνορα

σκόρπιες κουβέντες μέσα από σύνορα [...]

[Ο Χαν που έρχεται να καθαρίσει τα τζάμια κάθε τρίτη, τώρα τελευταία έρχεται και την κυριακή γιατί θέλει να μαζέψει κανα φράγκο, σου λέει αυτοί κατεβαίνουν μιλιούνια, κάτσε μπας και τσιμπήσω κάτι τώρα που τους βλέπω χαμογελαστούς. Το Κεφάλαιο με χαμόγελο. Με τα λουλούδια ο «ω τον φίλο μου!», προσπαθεί να πουλήσει κανα τριαντάφυλλο και εγκαινιάζει μια νέα εποχή «των παιδιών των λουλουδιών» χωρίς γουντστοκ και ναρκωτικά, μα με υγρασία, κρύο και φάτσες μικροαστικής κούρασης και μητροπολιτικής κατάθλιψης, ιστορικά προϊόντα του Κεφαλαίου με χαμόγελο. Αυτά συμβαίνουν, με χαμόγελο, σε όσους πέρασαν κάποτε κάποια σύνορα. Αν όμως αναποδογυρίσουμε τη γυάλα του αιγαίου, η κατάσταση είναι διαφορετική, δεν έχει χαμόγελα.]

[Ο Ντουρούτι αν και μιλάει μέσα από σύνορα, τα τρυπάει κάθε ώρα και λεπτό με τα λόγια του, τις μάχες του. Οι εργάτες έχουν περάσει δύσκολα, θα βρουν τον τρόπο να ζήσουν για λίγο, για όσο χρειαστεί, ξέρουν, έχουν χτίσει παλάτια και πόλεις. Οι εργάτες και τα σύνορα. Η ταξική συνείδηση κάποτε είχε αστράψει.]

“We know what we want. To us it means nothing that there is a Soviet Union somewhere in the world, for the sake of whose peace and tranquillity the workers of Germany and China were sacrificed to fascist barbarians by Stalin. We want revolution here in Spain, right now, not maybe after the next European war.

“We are giving Hitler and Mussolini far more worry with our revolution than the whole Red Army of Russia. We are setting an example to the German and Italian working class how to deal with fascism.”

But, interjected van Passen, even if you win “You will be sitting on a pile of ruins.” Durruti answered “We have always lived in slums and holes in the wall. We will know how to accommodate ourselves for a while. For, you must not forget, we also know how to build. It is we the workers who built these palaces and cities, here in Spain and in America, and everywhere”

[Με τον Ν. τρέχαμε κάποτε τη μαυρομιχάλη από την αλεξάνδρας προς τα κάτω, μέχρι την πλατεία στα εξάρχεια. Αστυνομικός αθλητισμός. Ο Ν. μετά από χρόνια πήγε στη μυτιλήνη. Ευρωπαϊκός αθλητισμός στα σύνορα. Φονικός. Τον εμπιστεύομαι τον Ν. Μου έλεγε ότι στη μυτιλήνη χτίζεται η ασφάλεια του κάθε ευρωπαίου, με τη μπίζνα των ΜΚΟ και του κράτους να συνεργάζονται σε ρυθμούς αποικιοκρατικού σουίνγκ. «Ξέρεις πόσοι περάσανε; Κανείς δεν ακούμπησε ρε το θέμα, σχεδόν κανείς». Γιατί αυτό το

θέμα δεν το ακουμπάς, χώνεσαι ολόκληρος και **βοηθάς με τα ξερά σου**, δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Το ξέρουν καλά οι αυτοοργανωμένες δομές, οι συλλογικότητες και εκείνος ο ψηλός ή ο άλλος ο κοντός που το βλέμμα τους σα να άλλαξε από τότε που γύρισαν από τη μυτιλήνη, την ειδομένη.]

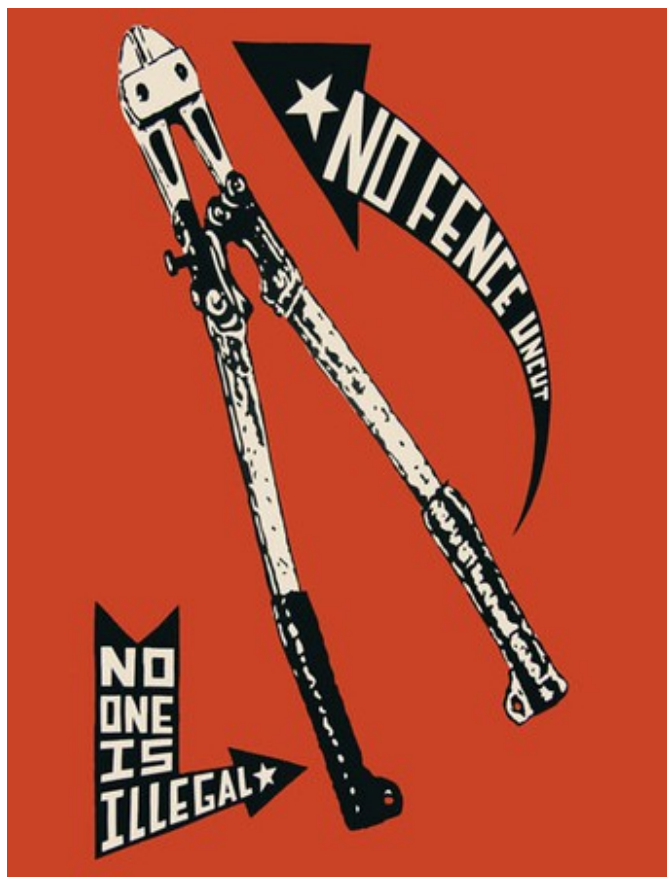
[«Βρίσκομαι στην Αλεξάνδρεια το 1942 και μαζί με φίλους βγάζουμε το αντιφασιστικό περιοδικό 'Έλλην'. Η κατάσταση των πολεμικών μετώπων είναι πολύ δύσκολη και αποφασίσαμε να προσπαθήσουμε με κάποιον τρόπο να φτάσουμε στον Ευφράτη, να περάσουμε στον Καύκασο και τη Σοβιετική Ένωση και να γλιτώσουμε από τα χέρια των χιτλερικών. Φτάσαμε στην Παλαιστίνη χωρίς χαρτιά, χωρίς τίποτε. Η μόνη ταυτότητα που είχα ήταν μια κάρτα διαρκείας του τραμ με μια φωτογραφία μικρή απάνω. Μ' αυτό το χαρτί πέρασα τα σύνορα. Εκεί, λοιπόν, στην Παλαιστίνη, δεν μπορούσαμε να εμφανιστούμε σε κανένα ξενοδοχείο επίσημο, από αυτά που ζητάνε διαβατήρια. Κάναμε επαφή με αριστερούς Εβραίους, οι οποίοι μας έστειλαν σε μια πανσιόν όπου η κυρία που την διηύθυνε ήταν τόσο αριστοκράτισσα, ώστε νόμιζε πως ήταν ντροπή να ζητάς ταυτότητα, ότι έπρεπε να πιστεύεις τον κάθε άνθρωπο». **Στρατής Τσίρκας: Η Λέσχη, 1961**]

[«Οι μετανάστες περνούν τη ζωή τους περνώντας σύνορα. Κατά τη διάρκεια αυτού του μόνιμου περάσματος των συνόρων, βρίσκονται σ' έναν νέο κόσμο: στο εξής δυο πόλοι εξουσίας θα διαφεντεύουν τις ζωές τους. Ο ένας είναι ο κόσμος της 'νόμιμης' εκμετάλλευσης, οι μπάτσοι, οι τοπικές κοινωνίες και τ' αφεντικά τους, τα κέντρα κράτησης και οι φυλακές. Ο δεύτερος είναι ο κόσμος του παράνομου κεφαλαίου, οι παράνομοι μηχανισμοί διακίνησης που τρέφονται ακριβώς από τον παράνομο χαρακτήρα των ροών εμπορευμάτων και εργασίας, αδιαφορώντας φυσικά για το αν το παράνομο φορτίο τους είναι άνθρωποι, πρέζα ή λαθραία τσιγάρα».

Σχεδόν Αόρατοι: Η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση, Δεκέμβριος 2013, δεύτερη έκδοση. Antifa Scripta.]

[Η Ελένη έλεγε ότι δεν αντέχεται η καταγραφή με τα νούμερα των νεκρών στο αιγαίο, γιατί άλλα νούμερα λένε οι μεν και άλλα οι δε και πρέπει να χουμε το νου μας να μην μας κρύβουν τους νεκρούς και μετά πάλι τι νόημα έχει όλο αυτό – έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους που είχαν ονόματα και ιστορία. Δυσκολεύεται η Ελένη αλλά την καταλαβαίνω.]

[Το βράδυ της 24ης Σεπτεμβρίου 2015 εκατοντάδες μετανάστες, κυρίως από τη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν, περιμένουν στο λιμάνι της Μυτιλήνης το πλοίο που θα τους μεταφέρει στον Πειραιά. **Fuck all lines, ένα ηχητικό ντοκιμαντέρ των Jason Bakey και Jazra Khaleed.** Ακούστε [εδώ](#).]

Josh MacPhee

[Διαβάστε εδώ ολόκληρο το αφιέρωμα ΣΥΝΟΡΑ: Η λέξη που σημάδεψε το 2015](#)